

РЕШЕНИЕ

№ 7727

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ингилизов

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6718** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуален кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба на Р. Л. К. срещу Патентно ведомство на Република България, Върховен административен съд на Република България и Народно събрание на Република България, с която се иска солидарно осъждане на ответниците да заплатят сумата в размер на 200 000 лева, представляваща неимуществени вреди (постоянен стрес, накърнена репутация, изменено психическо и физическо състояние, стигащо до изпитване на болка и страдание, несигурност, тревога за бъдещото си, главоболие, проблеми със съня, промени с кръвното налягане, изпитване на паник атаки, световъртеж, както и загуба на доверие в институциите и в себе си като управител и съдружник на търговско дружество) за периода от месец януари 2014 г. до 13.07.2022 г., причинени от нарушение на правото на Европейския съюз, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

В исковата молба се твърди, че Р. Л. К. е съдружник и управител в „Консервинвест“ ООД, притежаващо регистрираните търговски марки „Консервинвест П. лютеница“ и „П. лютеница Ръченица“. Изложени са твърдения, че „Булконс Първомай“ АД притежава географско указание „Лютеница П.“, рег. № 212-01/03.07.2013 г., регистрирано в Патентно ведомство на Република България. В тази връзка „Консервинвест“ ООД е подало искане за заличаване регистрацията на географското

указание, което е отхвърлено с решение № 18/20.01.2014 г. на председателя на Патентно ведомство. Посоченият административен акт е оспорван, но жалбата е отхвърлена с влязло в сила Решение № 6960/28.05.201 г. по адм. д. № 14753/2017 г. На ВАС. Наред с това е подадено искане от „Консервинвест“ ООД да се обяви за нищожно решението за регистрация на обсъжданото географско указание, но същото е отхвърлено с влязло в сила Решение № 9256/12.07.2017 г. по адм. д. № 4519/2017 г. на ВАС, като в съдебното производство е отклонено искането за отправяне на преюдициално запитване до Съда на европейския съд (СЕС) относно въпроса дали европейското законодателство допуска регистриране по национален ред на продукта „лютеница“. Изложени са твърдения за постановено Решение № 6873/08.06.2016 г. по адм. д. № 357/2016 г. на ВАС, 5 – членен състав, с което е оставена без разглеждане жалбата срещу Заповед № РД-09-173/08.03.2013 г. на Министъра на земеделието и храните, която е част от процедурата по регистрация на географско указание за селскостопански продукт или храна. В исковата молба са изложени твърдения за предявени искове от „Б. П.“ срещу „Консервинвест“ ООД, с които да се признае за установено извършено нарушение на правата върху географското указание „Лютеница П.“ чрез използване на търговски марки. По исковете са допуснати обезпечителни мерки: изземване на стоки от търговската мрежа, носещо означението „П. лютеница“ и забрана за производство и пускане в продажба на такива стоки. С влязло в сила решение № 69 по т. д. № 1270/2019 г. на ВКС е прекратено производството по предявените искове от „Б. П.“ срещу „Консервинвест“ ООД. Акцентира за образувано дело № С 35/2021 г. на СЕС във връзка с направено от ВКС преюдициално запитване, по което е отговорено, че България не може след присъединяването си през 2007 г. към ЕС да регистрира на национално ниво чрез Патентно ведомство географски указания, попадащи в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012 г.

В исковата молба се излагат твърдения, че съдебните актове на ВАС и издадените административни актове от Патентно ведомство не се съобразили с директното приложение на Регламент (ЕС) № 1151/2012 г., който не допуска регистриране по национален ред на географско указание за селскостопански продукти и храни. В тази връзка излага доводи за нарушение на европейското законодателство. Счита, че Народното събрание на Република България е поддържало от 2007 г. до 28.07.2019 г. законодателство, което съществено нарушава правото на ЕС, тъй като ЗМГО (отм.) е допускал регистрация по национален ред на географско указание за селскостопански продукти и храни, което е в разрез с Регламент (ЕС) № 1151/2012 г.

В исковата молба и уточнителната молба се въвеждат твърдения, че нарушаването на правото на ЕС е довело до невъзможност на „Консервинвест“ ООД да използва търговските марки, което се отразило на търговската дейност. В резултат на това ищецът в качеството си на управител и съдружник в продължение на 8 години е предприемал действия по защита на собствеността на дружеството, което е довело до постоянен стрес, накарнена репутация, изменено психическо и физическо състояние, стигащо до изпитване на болка и страдание, несигурност, тревога за бъдещото си, главоболие, проблеми със съня, промени в кръвното налягане, изпитване на паник-атаки, световъртеж, както и загуба на доверие в институциите и в себе си като управител и съдружник на дружеството. В уточнителната молба изрично се твърди, че неблагоприятните последици от нарушаването на правото на ЕС пряко засяга ищца, а не само юридическото лице, тъй като същият е управител и собственик на капитала на

дружеството.

С допълнителна молба са изложени доводи за нарушение на правото на свободна стопанска инициатива и правото на собственост, регламентирани в чл. 16 и чл. 17 от Хартата на основните права на ЕС. Поддържа се, че интелектуалната собственост е един от елементите на правото на собственост, поради което попада в обсега на защита. Твърди, че му са ограничени бизнес начинанията, тъй като е ограничена търговската дейност на „Консервинвест“ ООД заради невъзможността за използване на притежаваните от дружеството търговски марки.

Ответникът - Патентно ведомство на Република България, чрез процесуалния си представител, е подало отговор на исковата молба, с който в условията на алтернативност излага становище за недопустимост и неоснователност на исковата претенция. Недопустимостта на иска се обосновава с довода, че ищецът не е адресат на актовете на председателя на Патентно ведомство. Релевират се възражения за нередовност на исковата молба, доколкото липсват доказателства за представителната власт на лицето, подписало същата. Също така поддържа, че с исковата молба е налице общо позоваване за нарушение на Регламент (ЕС) № 1151/2012 г., при което не е посочена конкретна норма, която да е нарушена. Въвежда се довод, че Патентно ведомство не е пасивно легитимиран да отговаря за вредите, причинени от неправилно транспониран акт или липса на такъв акт. Поддържа, че процесните административни актове нямат връзка с прилагането на правото на ЕС и същите са влезли в сила след проведен съдебен контрол. Поддържа, че ищецът в качеството си на управител на дружество има грижата на добрия търговец, включваща риска от водене на дела и понасянето на разноски в тези производства. Направено е възражение за изтекла погасителна давност.

Ответникът - Върховен административен съд на Република България, чрез процесуалния си представител, е подал отговор на исковата молба, с който оспорва основателността на иска. Поддържа, че ищецът не е адресат на норма в Регламент (ЕС) № 1151/2012г., поради което не се засягат негови права. Развиват се доводи за липсата на явно нарушение на правото на ЕС и причинно – следствена връзка между нарушението и вредата. Счита, че споровете, които са разрешени с постановените съдебни актове, нямат връзка с правото на ЕС, поради което няма как да се извърши нарушение на това право. Поддържа, че „Консервинвест“ ООД е страна по съдебните производства, при което потенциални вреди биха настъпили само за дружеството, но не и за личността на управителя, който притежава отделен патримониум. Направено е възражение за изтекла погасителна давност.

Ответникът - Народно събрание на Република България, чрез процесуалния си представител, е подал отговор на исковата молба, с който се прави възражение за подсъдност на спора пред административния съд, обосновано с разбирането, че се прилага реда по ГПК. Твърди, че ищецът не притежава активна процесуална легитимация, тъй като се позовава на факти и обстоятелства, относими за „Консервинвест“ ООД. Развива доводи, че в предметния обхват на ЗОДОВ не е попада законодателната дейност, поради което Народното събрание не притежава пасивна процесуална легитимация. Счита, че на практика се търси отговорност на Народното събрание за нанесени вреди на други юридически лица. Твърди се за наличието на създадена специална законодателна уредба за процесното географско означение, която не противоречи на правото на ЕС. Поддържа, че вредите не са от законодателна дейност, а от дейност по правоприлагане и по – конкретно

несъобразяването, че регламентът има пряко приложение на територията на Република България. Допълнително се развиват подробни доводи за неоснователност на исковата претенция. Направено е възражение за изтекла погасителна давност.

В съдебно заседание, ищецът редовно призован, не се явява, за него се явява адв.А.. В съдебно заседание, поддържа предявения иск и моли същият да бъде уважен изцяло по основание и размер. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – Патентно ведомство се представлява от адв.С., която моли за отхвърляне на предявените искове, претендира разноски, прави възражение за прекомерност на претендирания от процесуалния представител на ищеца хонорар. В срок представя писмени бележки.

Ответникът Народно събрание на Република България моли да се отхвърли предявения иск срещу тях като неоснователен и недоказан, претендира разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца. В срок представя писмени бележки.

Ответникът Върховен административен съд се представлява от юрисконсулт Д., която сочи че следва да се отхвърли предявения иск като неоснователен, излага аргументи за липса на нарушение на европейското законодателство в правораздавателната дейност на ВАС, поради което няма как съдът да е източник на каквато и да било вреда. Алтернативно сочи, че дори такава да има, то тя не е настъпила в патримониума на управителя на дружеството и няма как да се обоснове пряка причинно-следствена връзка. Претендира присъждане на разноски, прави възражение за прекомерност на претендираните от ищеца разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че предявеният иск е неоснователен и недоказан. Прави анализ на свидетелските показания и сочи, че от тях не може да се приеме за доказано наличието на вреди.

По отношение на възраженията на Патентното ведомство и Народното събрание за недопустимост на производството, следва да се обърне внимание на обстоятелството, че с влязло в сила Определение №7536 от 10.07.2023 г. на ВАС, Седмо отделение по адм.дело № 5827/2023 г.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

На 12 февруари 1999 г. Консервинвест, дружество със седалище и адрес на управление в България, регистрира в Патентното ведомство на Република България комбинираната търговска марка „К Консервинвест П. лютеница“, с която означава продукта „лютеница“. Освен това на 3 май 2005 г. това дружество регистрира комбинираната марка „П. лютеница Ръченица“, заявена на 15 май 2003 г. за обозначаване на същия продукт.

На 03.07.2013г. Патентно ведомство по искане на Дружеството Б. П. АД регистрира географско указание „Лютеница П.“ с регистров номер № 212-01, удостоверение изх. № 70-00-11540/03.12.2013г. с вписан ползвател “Булконс Първомай” АД. Географското указание е регистрирано на основание на Закона за марките и географските означения /Обн., ДВ, бр. 81 от 14.09.1999 г., в сила от 15.12.1999 г., попр., бр. 82 от 17.09.1999 г., изм., бр. 28 от 1.04.2005 г., в сила от 1.04.2005 г., изм. и доп., бр. 43 от 20.05.2005 г., в сила от 21.08.2005 г., изм., бр. 94 от 25.11.2005 г., в сила от 25.11.2005 г., бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., бр. 30 от 11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006 г., изм. и доп., бр. 73 от 5.09.2006 г., в сила от 6.10.2006 г., бр. 96

от 28.11.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., бр. 36 от 4.04.2008 г., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., изм. и доп., бр. 19 от 9.03.2010 г., в сила от 10.06.2010 г., изм., бр. 80 от 12.10.2010 г., бр. 54 от 15.07.2011 г., бр. 58 от 26.07.2016 г., бр. 58 от 18.07.2017 г., в сила от 18.07.2017 г., бр. 85 от 24.10.2017 г., изм. и доп., бр. 61 от 24.07.2018 г., отм., бр. 98 от 13.12.2019 г./ На 03.12.2013 г. Патентното ведомство на Република България издало удостоверение с изх.№70-00-11540/1/03.12.2013 г., в което се сочи че съгласно Закона за марките и географските означения /ЗМГО/ по национален ред на 03.07.2013 г. е регистрирано географско указание с регистров №212-01 и дата на заявяване 14.03.2013 г. за стоки от клас 29 с наименование Лютеница П., като фирма „Булконс Първомай“ АД е вписана като първи ползвател на географското указание и няма вписани други ползватели. Границите на географското означение били следните: общ. А. и общ.С. /област П./; от север – [община] и [община] /област С. З./; от запад – [община] и [община] бани /Област Х./ и от юг – [община] /Област К./.

През месец Октомври 2013г. „Булконс Първомай“ АД като вписан ползвател изпраща нотариална покана на „Консервинвест“ ООД, с която забранява производството и търговията с продукти с надпис Лютеница П. и изтеглянето им от търговската мрежа. Веднага след това дружеството „Консервинвест“ ООД подало до Патентно ведомство искане за заличаване на регистрираното географско указание като противоречащо на Европейското законодателство. Основният аргумент на „Консервинвест“ ООД е че европейското законодателство не допуска регистриране по национален ред на продукта „лютеница“ от Българското Патентно Ведомство, това не може да бъде извършено от Българското Патентно Ведомство, което не е компетентен орган, а само от Европейската Комисия с оглед директното приложение на Регламент (ЕС) № 1151/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 21 ноември 2012 година относно схемите за качество на селскостопанските продукти и храни, както и задължителната съдебна практика на СЕС по дело Budejovicky Budvar, C-478/07, EU:C:2009:521.

С Решение №918 от 20.01.2014г. на председателя на Патентно ведомство се отхвърля искането на дружеството за заличаване на регистрацията на географското указание с рег. № 212-01.

В Административен съд София град е образувано адм. д. № 6919/2016г. по жалба на „Консервинвест“ ООД срещу решение № 18/20.01.2014г. на председателя на Патентно ведомство, с което се отхвърля искането на дружеството за заличаване на регистрацията на географското указание с рег. № 212-01. Административен съд София град постановява, че българското патентно ведомство е компетентен орган да регистрира географското указание.

С Решение №9256 от 12.07.2017г., постановено по адм. д. №4519/2017г. на ВАС, е отхвърлено искането на „Консервинвест“ ООД за прогласяване нищожността на решението за регистрация на географското указание „Лютеница П.“ с рег. № 212-01 с основен довод, че регистрацията е валидна, Българското Патентно ведомство е компетентно да регистрира географско указание за продукта „лютеница“, а европейското законодателство не се прилага за регистрацията на такива продукти. От „Консервинвест“ ООД е поискано ВАС да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския Съюз относно въпроса допуска ли Европейското законодателство регистриране по национален ред на продукта „лютеница“ от Българското Патентно Ведомство, но ВАС отхвърля искането за такова запитване. Дружеството „Консервинвест“ ООД е осъдено да плати всички разноски по делото.

За да се защити срещу регистрираното географско указание по жалба на „Консервинвест“ ООД в Административен съд София град е образувано и адм. д. № 4422/2014 г. по описа на съда. Предмет на оспорване пред административния съд е Решение 18 от 20.01.2014 г. на председателя на Патентното ведомство, с което е отхвърлено искането на Дружеството за заличаване на регистрацията на географското указание.

С Решение № 6960/28.05.2018 по адм. дело № 14753/2017 по описа на ВАС, съдът окончателно отхвърля искането за заличаване на регистрацията на географското указание. Дружеството „Консервинвест“ ООД е осъдено да плати всички разноски по делото - както свои, така и на страните по делото.

Също така, за да се защити срещу регистрираното географско указание по Жалба на „Консервинвест“ ООД пред ВАС - тричленен състав, е образувано адм. дело № 12508/2014 по описа на ВАС, като с решение № 8879/21.07.2015 г., по описа на Върховния административен съд /ВАС/, седмо отделение, е отхвърлено искането на същото дружество за обявяване на нищожност на заповед № РД-09-173/08.03.2013 г. на Министъра на земеделието и храните, с която на основание чл. 51, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от Закона за марките и географските означения /ЗМГО/ е утвърден продукта „лютеница“ с географско указание „Лютеница П.“, определени са границите на географското място за производство на продукта, качествата и характеристиките му, както и връзката с географската среда.

С Решение № 6873/ 08.06.2016г. по адм. дело № 357/2016 по описа на ВАС - петчленен състав, окончателно е отхвърлено искането на „Консервинвест“ ООД за обявяване нищожност на Заповедта на Министъра на земеделието и храните. Дружеството „Консервинвест“ ООД е осъдено да плати всички разноски по делото - както свои, така и на страните по делото.

В хода на горепосоченото административно дело „Булконс Първомай“ АД, на основание факта, че е ползвател на регистрирано от Българското Патентно Ведомство географско указание „Лютеница П., подава искова молба пред СГС с искове, с правно основание чл. 76, ал. 1, т. 1, т. 2 т. 3 вр. чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗМГО, чл. 76, ал. 1, т. 4 ЗМГО и чл. 76, ал. 2, т. 3 ЗМГО с правно основание чл.76,ал.1, т.1, т.2 и т.3, вр. чл.76 б,ал.1 т.2 Закон за марките и географските означения /ЗМГО – отм./, чл.76,ал.1, т.4 ЗМГО /отм./и чл.76,ал.2,т.3 ЗМГО/отм./-да бъде признато за установено, че ответникът извършва нарушение на правата на ищеца върху географско указание „Лютеница П.“, с рег. N9212-01/03.07.2013 г. на Патентното ведомство на Република България, чрез използване в търговската дейност на знака „П. лютеница“, „Домашна едросмляна“ и „П. лютеница Ръченица“/ за означаване продукта „Лютеница“, който е идентичен на

продукта, за който е регистрирано географското указание/, ответникът да бъде осъден да преустанови нарушението, да се постанови изземване и унищожаване на стоките, предмет на нарушението, разходите за което да бъдат заплатени от ответника и да бъде присъдено на ищеца обезщетение за претърпените имуществени вреди и пропуснати ползи в размер на б36 284.16 лева, по цени на дребно на правомерно произведени стоки, идентични или сходни на стоките, предмет на нарушението, за периода 01.11.2013г. - 30.09.2014г. и да бъде разгласен за сметка на ответника диспозитивът на съдебното решение в два всекидневника и в часови пояс на телевизионна организация с национално покритие.

Образувано е търговско дело № 5163/2014 г. на Софийски градски съд. С Определение 8872/18.09.2014г. по т.д. 5163/2014г. СГС са допуснати обезпечителни мерки: изземване на всички стоки на ответника от търговската мрежа, които носят означението „П. лютеница“/ „Лютеница П.“, и забрана за производство и пускане в продажба на стоки с такова означение. Производството и продажбата на стоки с означението „П. лютеница“/ „Лютеница П.“ - основната част от продукцията на „Консервинвест“ ООД, от която се формира оборотът на дружеството, е спряна, а произведената продукция е иззета.

С Определение 7058/13.11.2015 по т.д. 5163/2014г. СГС /Доказателство№10/ СГС е допуснал допълнителни обезпечителни мерки - възбрана на всички имоти на „Консервинвест“ ООД, заповест за изземване на всички движими вещи, находящи се в имотите, заповест за изземване на всички настоящи и бъдещи вземания в банки и на вземания от търговски контрагенти на „Консервинвест“ ООД.

Сочи се от свидетелите по делото, че съществено е била затруднена търговската дейност на Дружеството, а ищецът К. - управител и съдружник в дружеството, се променил, изпадал в паника и депресии, имал проблем с окото. Свидетелите сочат, че губел съзнание и припадал, получавал чувство че не му стига въздуха.

С решение № 500 от 28.02.2019 г. по гр.д. № 2146/2018 г. на Софийски апелативен съд, съдът уважава всички искове на „Булконс Първомай“ АД. На основание решението е издаден изпълнителен лист. Имотите на дружеството са описани, запорирани са всички негови търговски марки, работниците не са допускани на работа в предприятието, описани са всички машини и движими вещи в предприятието, което на практика спира цялостната му дейност. Дружеството обжалва решението на Апелативен съд С. и на 08.03.2019г. внася по сметка на ВКС сумата в размер на б36 284.16 лева, за да спре изпълнението на невлязлото в сила въззивно решение.

ВКС образува търговско дело №1270/2019г. и съдът отправя преюдициално запитване до Съда на Европейския Съюз по следния въпрос: „Допуска ли разпоредбата на чл. 9 от Регламент №1151/2012 съществуването, извън хипотезите на временна закрила, уредени в същата разпоредба, на национална система за регистрация и закрила на географските указания за селскостопански продукти и храни, обхванати от Регламента, и дава ли възможност на държавите членки да прилагат други, успоредно действащи норми на национално равнище (подобно на паралелния режим на търговските марки), уреждащи спорове относно осъществени нарушения на правото върху такова географско указание между местни търговци, произвеждащи и реализиращи селскостопански продукти и храни, включени в обхвата на Регламент №1151/2012, на територията на държавата членка по регистрация на географското указание“.

СЕС образува дело № С 35/2021г. като на 9 февруари 2022 година с Определение се произнася, че България не може след присъединяването си през 2007 г. към ЕС да регистрира на национално ниво чрез Българското Патентно Ведомство географски указания, които попадат в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012, какъвто е продукта „Лютеница П.“. Даден е отговор на въпроса, че Патентно Ведомство не е компетентно да регистрира такива географски указания - извод противоположен на Решението на ВАС по дело С Решение №9256 от 12.07.2017г., постановено по адм.д.№4519/17г. на ВАС.

На 05.07.2022 г. с решение №69 по т.дело № 1270/2019 година, ВКС, Търговска колегия, първо отделение ОБЕЗСИЛВА решение № 500 от 28.02.2019 г. по т. дело № 2146/2018 г. на Софийски апелативен съд и ПРЕКРАТЯВА производството по предявените в обективно съединение искове от „Булконс Първомай“ ООД, против „Консервинвест“ ООД, с правно основание чл.76,ал.1, т.1, т.2 и т.3, вр. чл.76 б,ал.1 т.2 Закон за марките и географските означения / ЗМГО/отм/, чл.76,ал.1, т.4 ЗМГО /отм./и чл.76,ал.2,т.3 ЗМГО/отм./ като приема, че България не може след присъединяването си през 2007г. към ЕС да регистрира на национално ниво чрез Българското Патентно Ведомство географски указания, които попадат в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012, какъвто е продуктът „Лютеница П.“.

Междувременно докато се развивали съдебните производства на 01 октомври 2015 г. „Консервинвест“ ООД, чрез адвокат П. А., изпратило оплакване до Европейската Комисия по отношение на незаконосъобразната според тях регистрация в националния регистър на географските указания от Патентното ведомство на Република България

на географски указания за селскостопански продукти.

Във връзка с това оплакване, с писмо от 15 февруари 2016 г. службите на Комисията изпращат искане за информация до българските органи чрез системата EU P. (8315/2016/AGRI), за да се запознаят с техните забележки относно наличието на закрила на географските указания на национално равнище. На 15 април 2016 г. българските органи отговарят, че съгласно Закона за марките и географските означения, Патентното ведомство на Република България поддържа държавен регистър на географските указания. Те се ангажират до октомври 2016 г. да изготвят изменение на Закона за марките и географските означения, за да отстранят установените несъответствия с правото на ЕС. Те планират да представят проектозакона на Комисията за консултация преди да бъде приет.

На 3 май 2016 г. службите на Комисията се обръщат с молба към българските органи да им предоставят проектозакона за изменение на действащия Закон за марките и географските означения, както и график за приемането му, във връзка с което на 28 юли 2016 г. българските власти информират, че са предприели активни стъпки за изготвянето на предложения за изменение на действащото законодателство по отношение на географските указания. При работата по изготвянето на проекта за изменение на Закона за марките и географските означения, обаче, българските органи са били изправени пред някои въпроси, свързани с прилагането на Лисабонската спогодба за закрила на наименованията за произход и тяхната международна регистрация.

Във второ искане за допълнителна информация (във връзка с храните и селскостопанските продукти) от 14 октомври 2016 г. службите на Комисията поясняват, че системата за качество на ЕС е единна и изчерпателна система за закрила. Освен това те посочват, че съгласно Регламент (ЕО) № 510/2006 националната закрила на географските указания и наименования за произход, съществувала към датата на присъединяването на България и Румъния, е можела да бъде продължена за период от дванадесет месеца от датата на присъединяване, т.е. до 1 януари 2008 г. След това националната закрила на съществуващи географски указания е била разрешена, само ако са били изпълнени условията в правилата на преходното законодателство, определени конкретно по отношение на такива указания, и това включва и условието заявлението за регистрация да бъде внесено пред Комисията в срок от дванадесет месеца от присъединяването. В заключение службите на Комисията отново приканват българските органи да им представят законопроект за изменение на действащия Закон за марките и географските указания, както и графика за приемането му.

На 17 ноември 2016 г. българските органи изпращат копие от проектозакона за изменение на Закона за марките и географските означения, който предвижда географските указания на селскостопански продукти и храни, попадащи в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012, да не бъдат регистрирани в националния регистър. Проектозаконът предвижда също така преходни разпоредби, съгласно които националните регистрации на географските указания на селскостопански продукти и храни, които попадат в обхвата на Регламент (ЕС) №1151/2012, да бъдат прекратени автоматично в срок от една година от датата на влизане в сила на закона.

На среща с българските органи на 27 януари 2017 г. и в третото си искане за допълнителна информация от 2 февруари 2017 г. службите на Комисията отговорят, че смятат разпоредбата, съгласно която националните регистрации на географски указания, попадащи в обхвата на Регламент (ЕС) №1151/2012, се прекратяват автоматично в срок от една година от датата на влизане в сила на закона, за все още несъвместима с изключителния и изчерпателен характер на Регламент (ЕС) № 1151/2012, както е тълкуван от Съда.

На 28 февруари 2017 г. българските органи представят на службите на Комисията нова версия на проектозакона за изменение на Закона за марките и географските указания, която предвижда регистрациите на географските указания на селскостопански продукти и храни, попадащи в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012, да бъдат прекратени от датата на влизане в сила на закона. В четвъртото искане за допълнителна информация от 31 март 2017 г., службите на Комисията отвърщат, че предвид изключителния и изчерпателен характер на Регламент (ЕС) № 1151/2012, както е тълкуван от Съда, националната закрила на географските указания и наименованията за произход, която е била регистрирана в България от присъединяването ѝ към ЕС насам и която българските органи възнамеряват да запазят до влизането в сила на Закона за изменение на Закона за марки и географските указания, не е съвместима с Регламент (ЕС) № 1151/2012. На 18 април 2017 г. българските органи отговорят и потвърждават своя ангажимент за привеждане на Закона за марките и географските означения в съответствие с правото на Съюза и за осигуряване на спазването на Регламент (ЕС) № 1151/2012. Те обаче не представят нов законопроект, с който да се решава въпросът за закрилата на географските указания за периода, предшестваш влизането в сила на акта, нито график за приемането му, нито предлагат алтернативни решения. Поради това на 23 май 2017 г. службите на Комисията отхвърлят отговора, представен от

българските органи в ЕУ Р., и ги информират за намерението си да предложат Комисията да изпрати официално уведомително писмо до България.

Впоследствие Комисията е информирана за решение на Върховния административен съд на България от 12 юли 2017 г. (Решение № 9256 от 12 юли 2017 г. на Върховния административен съд на Република България), по което не е отправено преюдициално запитване към Съда на ЕС и което постановява, че българското Патентно ведомство продължава да е компетентно да регистрира национални географски указания за селскостопански продукти и храни на територията на България. Съгласно това решение Регламент (ЕС) № 1151/2012 или неговото тълкуване от страна на Съда не са приложими спрямо националната регистрация и закрила и твърдяното несъответствие между националното право и законодателството на ЕС следва да се преодолее чрез изменение на разпоредбите на националното право, които са в нарушение. В резултат на това в разглежданото дело е била предоставена правна закрила на притежателя на национално регистрирано географско означение, макар тази регистрация и закрила на национално равнище да е несъвместима с правото на ЕС.

На 26 септември 2017 г. службите на Комисията се срещат с българските органи по тяхно искане. По време на срещата в отговор на посоченото съдебно решение службите на Комисията изразяват становището, че българските органи следва да прекратят националната регистрация на географски указания. Освен това следва те да пояснят изрично и по подходящ начин, че законът е изчерпал своето действие по отношение на притежателите на национално регистрирани географски указания, които вече няма да се ползват от никаква закрила за регистрираните географски указания на национално равнище — било то регистрираните преди присъединяването на България, ако не са изпълнени условията за допълнителния срок на закрила, или регистрираните след присъединяването. Например не следва да бъдат налагани санкции на основание нарушение на национално регистрирано географско означение. Също така текущите или евентуални бъдещи граждански производства не следва да присъждат изплащане на обезщетения на притежателите на национално регистрирани географски указания.

Тъй като българските органи не уведомяват за проектозакон за изменение на Закона за марките и географските означения в отговор на опасенията, изразени от службите на Комисията, на 26 януари 2018 г. Комисията изпраща до България официално уведомително писмо. В него Комисията заявява, че счита Закона за марките и географските означения от 1

септември 1999 г. за несъвместим с правото на ЕС, доколкото той предоставя национална закрила на географски указания, попадащи в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012.

На 26 март 2018 г. българските органи отговорят, че е изготвен Закон за изменение на Закона за марките и географските означения, който е бил внесен за разглеждане и приемане от Народното събрание на 9 ноември 2017 г. Те добавят, че предвид официалното уведомително писмо те са допълнили законопроекта за изменение на Закона за марките и географските означения с конкретна формулировка, която дава разяснения относно производствата за нарушение на права по отношение на регистрираните географски указания за селскостопански продукти и храни, които попадат в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012. Впоследствие българските органи уведомяват Комисията на 1 август 2018 г. за Закона за изменение и допълнение на Закона за марките и географските означения, който е приет и обнародван в Държавен вестник № 61 от 24 юли 2018 г. и влязъл в сила на 28 юли 2018 г.

Съгласно закона, географските указания за селскостопански продукти и храни, които попадат в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012 г. на Европейския парламент и на Съвета, не се регистрират по реда на този закон. Съгласно преходните разпоредби регистрациите на географски указания на селскостопански продукти и храни, които попадат в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012, извършени до влизането в сила на този закон, се заличават от деня на вписване на съответното наименование в регистъра по член 11 или член 22 от същия регламент, но не по-късно от една година от влизането в сила на този закон. Освен това притежателите на права за регистрирани географски указания за селскостопански продукти и храни не могат да предявяват иски срещу нарушения, извършени до момента на влизане в сила на закона, тъй като административно производство не се образува по отношение на нарушения, извършени преди влизането в сила на този закон.

ЕК не приема тези изменения и след като е предоставила на България възможност да представи съображенията на 24.1.2019 година издава Мотивирано становище съгласно член 258, първи параграф от Договора за функционирането на Европейския съюз, че запазвайки националната закрила на географските указания и наименованията за произход, попадащи в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012, България не е изпълнила задълженията си съгласно Регламент (ЕС) № 1151/2012.

След мотивираното становище, изпратено от Комисията на 25 януари 2019 г., България променя законодателството си с цел да се прекрати националното регистриране на географски означения за продуктите,

попадащи в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012. Съгласно Закона за изменение и допълнение на Закона за марките и географските означения, обнародван в Държавен вестник № 61 от 24 юли 2018 г. (в сила от 28 юли 2019 г. с преходен период от една година), географските означения на продуктите, попадащи в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012, вече не могат да бъдат регистрирани на национално равнище.

Ищецът излага твърдения относно претърпени неимуществени вреди от същественото нарушение на правото на ЕС допуснато от Патентното ведомство и Върховния административен съд, които са се изразили в това, че в продължение на 8 години е живял в постоянен стрес, с накърнена репутация, в изменено психическо състояние, отразяващо се и на физическото му такова, стигащо до постоянно изпитване на болка и страдание. Аргументира се също така, че за тези неимуществени вреди е допринесло и Народното събрание на Република България, което е поддържало от 01.01.2007г., когато Република България се присъединява към Европейския Съюз, до 28 юли 2019г. законодателство, което съществено нарушава правото на ЕС.

По делото са приобщени като доказателства представените такива от ищеца към исковата молба, както и допълнително представени медицински такива, които да аргументират влошеното здравословно състояние на ищеца Р. Л. К..

По делото са разпитани и четирима свидетели на ищеца, които сочат хронологията на събитията относно търговските спорове между дружествата и действията, които е предприел ищеца като управител на „Консервинвест“ ООД за защита на интересите на това дружество. Излагат също така и възприятията си относно здравословното състояние на ищеца.

Исковете са с правно основание чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 2в от ЗОДОВ, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, че ищецът е неблагоприятно засегнат и е претърпял неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от съществено нарушение на правото на Европейския съюз.

Исковете за обезщетение са предявени срещу надлежни ответници, като всеки от ответниците е имал отношение към разрешаването на спорните въпроси свързани с приложението на разпоредбите относно географското указание „Лютеница П.“.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Основателността на иск с правно основание

чл. 2в от ЗОДОВ и чл. 203 от АПК, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. предмет на нарушената правна норма на Съюза да е предоставяне на права на частноправните субекти; 2. Нарушението на тази норма да е достатъчно съществено; 3. Да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Доказателствената тежест за установяване наличието на всичките предпоставки се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за претърпени вреди.

В конкретния случай от събраните по делото доказателства не се доказва наличието на всички предвидени в закона материални предпоставки.

На първо място не е спорно какво е било законодателството на Република България относно географските указания в сочения период от време. Няма спор и че действащия тогава ЗМГО е приет преди приемането на Република България в Европейския съюз. Това обстоятелство е от особено значение при преценката дали е налице нарушение на правна норма на Съюза. От хронологията на комуникацията между Европейската комисия и българските власти няма как да се направи извод, че действащия към онзи момент ЗМГО е бил синхронизиран със законодателството на ЕС и е бил в съответствие с имащите пряко приложение Регламент (ЕС) №1151/2012 и Регламент (ЕО) № 510/2006. Тази комуникация е продължила много дълго време и в крайна сметка е довела до коренна промяна на националното законодателство и приемането на изцяло нов Закон за марките и географските означения. В този смисъл и няма как да не се направи извод, че Народното събрание на Република България не е приело своевременно законодателство, което да е синхронизирано с това на Европейския съюз в материята и до 28 юли 2019г. законодателството е било в пряко нарушение на Общностното право. Това е констатирано и в Определение на СЕС по дело № С 35/2021г. от 9 февруари 2022 година , в което се приема, че България не може след присъединяването си през 2007г. към ЕС да регистрира на национално ниво чрез Българското Патентно Ведомство географски указания, които попадат в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012, какъвто е продукта „Лютеница П.“.

По отношение на това дали е налице нарушение на правото на ЕС от Патентното ведомство и Върховния административен съд следва да се отчете казаното по-горе относно действащата правна уредба към момента на издаване на Решението за регистрация на географското указание от

Патентното ведомство и решаване на правните спорове от Върховния административен съд.

Според настоящия съдебен състав следва да се приеме, че при осъществяване на дейността си Патентното ведомство е приложило действащата към онзи момент национална правна уредба. Действително същата е била в противоречие с Регламент (ЕС) №1151/2012, но това обстоятелство е констатирано значително по-късно във времето. Вярно е, че Патентното ведомство впоследствие е отказало да отмени регистрацията, но и към този момент соченото противоречие не е било установено. Ето защо и този ответник не е могъл да разреши по различен начин административните производства, които са били водени при него. Независимо от това няма как да се приеме, че не е допуснато нарушение на европейското законодателство от Патентното ведомство, доколкото съгласно изискванията на чл.15, ал.2 от ЗНА /нова, -ДВ, бр.46 от 2007 г./ ако нормативен акт противоречи на регламент на Европейския съюз, прилага се регламентът. Тази разпоредба съдържа обективен критерий, какъвто се явява противоречието на вътрешен нормативен акт на регламент на ЕС и при констатирането на такова няма как да се приеме, че по-късното констатиране на това противоречие дерогира нарушението на европейското законодателство.

Следва изрично да се посочи, че към момента на разрешаване на съдебните спорове от Върховния административен съд е имало налична комуникация между ЕК и българските власти, но тази кореспонденция е прието, че не е годно доказателство за разрешаването на тези спорове. По отношение на изложените в исковата молба аргументи за погрешно отказване за отправяне на преюдициално запитване следва да се посочи, че тези аргументи са неоснователни. Настоящият съдебен състав намира същото за несъответстващо на изискването на чл. 628 от ГПК. Съгласно посочената разпоредба, която следва да се разглежда във връзка с чл. 144 от АПК, отправянето на преюдициално запитване до СЕС е обусловено от необходимостта от тълкуване на разпоредбите на общностното право. Нормата на чл. 267 от ДФЕС, както и практиката на СЕС, свързват преценката за необходимостта от преюдициално запитване с прякото значение на тълкуването на общностното право при постановяване на съдебно решение по конкретен спор, с който съдът е сезиран. За да възникна необходимост, респективно, за да бъде задължена националната юрисдикция да отправи преюдициално запитване във връзка с приложимостта на правото на ЕС по конкретен спор, следва да е налице съмнение относно приложимостта и действието на общностните разпоредби. Въпросите в случая не са свързани със съмнения относно

тълкуването на правото на ЕС, а са във връзка с неговото прилагане. В Решение №9256 от 12.07.2017 г. ВАС е приел, че Регламент ЕС №1151/2012 е приложим, но независимо от това с оглед и на разпоредбите на Лисабонската спогодба за закрила на наименованията за произход и тяхната международна регистрация е налична и национална закрила. Този правен извод е погрешно преценяван в светлината на Определение на СЕС по дело № С 35/2021г. от 9 февруари 2022 година, но към момента на искането за преюдициално запитване не е имало спор дали издадената регистрация е осъществена по реда на Регламент ЕС №1151/2012 или не. Именно с оглед на това и не е било задължително да се отправя преюдициално запитване до СЕС. Възникналата впоследствие такава необходимост по друго дело, което е с различен предмет, не води автоматично на извод, че съставът на Върховния административен съд е бил длъжен да отправи такова запитване при тези факти. Независимо от това, няма как да не се приеме, че е налице нарушение на правото на ЕС, доколкото обективно се установява, че законодателството на Република България е противоречало на Общностното право и неправилното приложение на вътрешноправните нормативни актове е противоречало на правото на ЕС.

Същевременно няма как да се приеме, че това нарушение е несъществено, тъй като в значителен период от време е поддържано законодателство, което е било в противоречие с правото на ЕС и при прилагането му са разрешавани правни спорове, които са имали били с потенциално значими материален интерес. Тук следва да се подчертае изрично, че макар в случая да се констатират такива спорове между две конкретни търговски дружества, то законодателството е било в състояние да увреди интересите на значителен кръг от субекти. Ето защо настоящият съдебен състав приема, че в конкретния случай допуснатото нарушение на правото на ЕС е съществено.

По силата на чл. 4 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие. Настоящият състав приема, че ищецът в настоящото производство, не успя да докаже по категоричен начин в условията на пълно и главно доказване този елемент на отговорността на всеки от ответниците. На първо място доказателствената тежест по отношение на претърпените вреди винаги е на ищеца, който следва да ангажира достатъчно доказателства, които да не оставят съмнение, че от деликта е настъпила вреда. Ищецът следва да успее да докаже при претендирането на неимуществени вреди какви точно неблагоприятни последици е претърпял и как същите са увредили

личността му, без да са намалили пряко имуществото му. Той следва да докаже и че между увреждащото действие и претърпените вреди е налице пряка причинно-следствена връзка. В съдебната практика се приема, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност.

В конкретния случай по отношение на тези обстоятелства ищецът е ангажирал свидетелските показания на четирима свидетели, както и медицинска документация, която да докаже какви физически проблеми е имал същият. Следва да се отчете, че част от тези писмени доказателства – амбулаторен лист от 15.07.2023 г. и удостоверение от същата дата, са издадени от медицински специалисти след подаване на исковата молба. С оглед на това и те няма да бъдат отчитани при преценката налице ли са претърпени вреди или не, тъй като деликтната отговорност изисква доказаност на претърпени вреди преди датата на завеждането на исковата претенция. Останалите медицински документи са издадени преди завеждането на исковата претенция и са годни доказателства, които биха могли да докажат претърпени вреди. Видно от приложените рецептурни бланки на ищецът Р. К. са предписани следните медикаменти: на 04.07.2019 г. са предписани флуанксол 0.5 мг и атаракс 25 мг, а на 29.04.2022 г. са му предписани липертанс 20/10/5 мг и атаракс. Същевременно липсват данни кога и във връзка с какви оплаквания е бил прегледан ищецът, извършени ли са изследвания преди предписването на тези медикаменти и какви точно. Липсват и каквито и да било ангажирани доказателства след изписването на тези медикаменти закупвани ли са същите, в какъв период от време са приемани. Свидетелските показания на разпитаните свидетели, в които неотклонно се съдържат данни за промяна в поведението на ищеца, раздразнителност и тревожност, не са достатъчни, за да запълнят този доказателствен дефицит. На следващо място следва да се посочи, че очевидно се ангажират доказателства за инцидентни посещения на медицински специалисти, тъй като тези рецепти за предписани медикаменти са с дистанция във времето от почти 3 години. Следва да се отчита и обстоятелството, че и двете касаят посещения при медицински специалисти в период, когато гореописаните съдебни спорове са били окончателно решени и когато вече е било променено законодателството на Република България. Този факт е наличен и по отношение на медицинската документация, касаеща проблеми със зрението – представения амбулаторен лист от 13.01.2022 г. От дадената анамнеза

при прегледа се установява, че тези оплаквания са с давност от около месец, което със сигурност означава, че са се появили след окончателната промяна на законодателството в страната.

От друга страна свидетелските показания на свидетелите Б. С., С. П., А. Ц. и Р. А. следва да се преценяват критично с оглед тяхната близост с ищеца или трудова ангажираност в дружеството „Консервинвест“ ООД, респ. с оглед евентуалната им заинтересованост от изхода на спора. Разбира се тези обстоятелства не са достатъчни за дискретиране на показанията им без да бъде направен анализ на същите, с оглед и на останалите ангажирани по делото доказателства. Следва да се посочи изрично, че и четиримата свидетели в показанията си са особено обстоятелствени касателно затрудненията в дейността на дружеството, чиито управител е ищецът Р. К., но по отношение на твърденията за изпитвани болки и страдания, както и здравословни проблеми на същия, не бяха достатъчно ясни, точни и конкретни. Разбира се с оглед продължителния период от време не следва да се очаква от свидетелите да цитират дати, на които са възприели определено влошаване на здравословното състояние на ищеца. Независимо от това обаче, те би следвало да са в състояние достатъчно ясно да опишат възприятията си относно неблагоприятните изживявания на ищеца и да аргументират тезата си, че същите се дължат пряко на затрудненията на управляваното от него дружество. При внимателен прочит на показанията на тези свидетели, такива данни не се откриват. Напротив, показанията на същите са непоследователни и неясни. Така например свидетелите Ц. и А. сочат за претърпяна загуба на съзнанието от ищеца К., но не успяват да конкретизират дори по минимални критерии периода от време, в който се е случило това събитие. И двамата обаче са категорични, че независимо от случилото се, не е потърсена лекарска помощ при това потенциално животозастрашаващо събитие.

Предвид на това, съдът счита, че показанията на разпитаните свидетели могат да се изключат от доказателствената съвкупност по делото, доколкото не съдържат достатъчно обективно проверима информация, която да води на извод, че действително ищецът е имал здравословни проблеми, които да се дължат на същественото нарушение на правото на ЕС по отношение на регулациите в страната относно географските указания.

От друга страна по делото не беше доказано как точно същественото нарушение на правото на ЕС по отношение на регулациите в страната относно географските указания е оказало влияние върху субект, различен от дружеството „Консервинвест“ ООД, а именно

неговия управител – ищецът Р. Л. К.. Липсва каквото и да било проведено доказване по отношение на причинно-следствена връзка между това увреждащо действия и личността на управителя. Безспорно е, че дружеството формира волята си чрез представляващите го физически лица, но това обстоятелство не води автоматично до извод, че всяко засягане на правата и интересите на дружеството има пряко негативно отражение върху личността на неговите представляващи. Настоящият съдебен състав счита, че в конкретния случай липсват доказателства, че здравословните проблеми на ищеца се дължат именно на това въздействие. В конкретния случай такава причинно-следствена връзка е опосредена и не отговаря на изискванията на закона, за да се присъди обезщетение на ищеца.

Всичко казано дотук води на извод, че по делото не е доказан третият елемент на отговорността, което от своя страна води на извод, че спрямо ответниците не може да бъде реализирана деликтна отговорност. Това от своя страна означава, че не е необходимо и да бъдат обсъждани направените възражения относно изтекла давност за подаване на исковата претенция, тъй като това обстоятелство би имало значение в случай, че е безспорно доказано основанието на деликтната отговорност.

Ето защо съдът намира, че предявените субективно кумулативно съединени искове за осъждане на ответниците да заплатят на ищеца обезщетение за причинени неимуществени вреди се явява неоснователни и недоказани, поради което следва да бъдат отхвърлени изцяло.

С оглед изхода на делото ищецът ще следва да бъде осъден да заплати на ответниците направените по делото разноски. По отношение на ответникът Патентно ведомство се установява, че са направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4530 лева. По отношение на ответника Народно събрание на Република България се установява, че същият е представляван от двама юрисконсулти, като следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева с оглед сложността на делото и материални интерес на същото. Идентично юрисконсултско възнаграждение по същите съображения следва да се определи на ответника Върховен административен съд.

Воден от горното, Административен съд София - град, XXXVII състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като **НЕОСНОВАТЕЛНИ** и **НЕДОКАЗАНИ** предявените субективно кумулативно съединени искове от ищеца Р. Л. К., ЕГН [ЕГН], с предмет чл.2в, ал.1 от ЗОДОВ срещу Патентно ведомство на Република

България, Върховен административен съд на Република България и Народно събрание на Република България, за солидарно осъждане на ответниците да заплатят на ищеца сумата в размер на 200 000 лева, представляваща неимуществени вреди (постоянен стрес, накърнена репутация, изменено психическо и физическо състояние, стигащо до изпитване на болка и страдание, несигурност, тревога за бъдещото си, главоболие, проблеми със съня, промени с кръвното налягане, изпитване на паник атаки, световъртеж, както и загуба на доверие в институциите и в себе си като управител и съдружник на търговско дружество) за периода от месец януари 2014 г. до 13.07.2022 г., причинени от нарушение на правото на Европейския съюз, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА Р. Л. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Патентно ведомство на Република България, направените по делото разноски в размер на 4530 /четири хиляди петстотин и тридесет/ лева.

ОСЪЖДА Р. Л. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Народното събрание на Република България, направените по делото разноски в размер на 200 /двеста/ лева.

ОСЪЖДА Р. Л. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Върховен административен съд, направените по делото разноски в размер на 200 /двеста/ лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: